

cům vztahují se obdobně ustanovení Šu 347 c. ř. s., avšak v protivě k Šu 347 druhý odstavec c. ř. s. výslovně nařizuje, že proti usnesení o v ý m ě ř e těchto poplatků se rekurs připouští. Správnosti tohoto názoru, pokud jde o rozhodnutí, která ze stran má svědečné zaplatiti, nasvědčuje také ustanovení Šu 528 c. ř. s., jež jen proto mluví pouze o znalečném a nikoliv o svědečném, poněvadž podle Šu 347, druhý odstavec c. ř. s. by nemělo vůbec dojít k rozhodnutí druhé stolice o svědečném, ať již o výši jeho, nebo o otázce, kdo je má zaplatiti. Dle toho byl nepřipustným již rekurs žalované strany, a to platí tím spíše o dovolacím rekursu žalující strany. Bylo jej proto odmítnouti, což podle Šu 523 c. ř. s. mělo se státi již v první, po případě v druhé stolici.

Čís. 5411.

Má-li zajišťovací exekuce na základě exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti býti povolena přímo na jmění osobně ručícího společníka, musí býti osvědčeno, že dobytnost pohledávky je také u něho podle Šu 370 ex. ř. ohrožena. Zvláštního osvědčení ohledně společníků není třeba, byla-li již povolena zajišťovací exekuce proti společnosti, ježto bylo osvědčeno, že je dobytnost ohrožena nejen pro poměry společnosti, nýbrž i pro poměry jejích společníků.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, R I 875/25.)

Na základě rozsudku proti veřejné obchodní společnosti navrhl vymáhající věřitel ku zajištění peněžité pohledávky zajišťovací exekuci proti veřejnému společníku Janu G-ovi, předloživ výměr okresního soudu, jímž byla povolena zajišťovací exekuce proti veřejné společnosti H. a G. Soud první stolice zajišťovací exekuci proti veřejnému společníku povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Třebaže k návrhu na povolení zajišťovací exekuce proti Janu G-ovi byl přiložen výměr okresního soudu ze dne 27. července 1925 o povolení zajišťovací exekuce proti firmě H. a G., nemůže stěžovatel z toho nic vyvozovati pro správnost svého tvrzení, že zajišťovací exekuce byla již také povolena proti Janu G-ovi, neboť onen výměr se o tom vůbec nezmiňuje. Má tudíž rekursní soud pravdu, právě, že okresnímu soudu bylo toliko tvrzeno, že zajišťovací exekuce povolena byla také proti povinnému Janu G-ovi. Pravdu má rekursní soud i v tom, že návrhovatel způsobem tím, totiž pouhým tvrzením nevyhověl předpisu Šu 370 ex. ř. o osvědčení hrozícího nebezpečí. Miní-li stěžovatel, že pro povolení zajišťovací exekuce proti veřejnému společníku obchodní společnosti pro pohledávku z exekučního titulu, jenž zní proti společnosti, stačí, když bylo osvědčeno nebezpečí pro vydobytnost pohledávky u společnosti samé, je na omylu. Veřejná společnost a její společníci jsou různými hospodářskými jednotkami. Jméno společnosti nutno rozlišovati od jmění

společníku. Společníci ručí sice za všechny závazky společnosti rukou společnou a nerozdílnou celým svým jměním (čl. 112 obch. zák.) a podle exekučního titulu, vydobytého proti společnosti, lze za jistého předpokladu povolit exekuci i přímo na jmění jednotlivých společníků osobně ručících (§ 11 ex. ř.), avšak tím není nic získáno pro názor, že lze proti nim povolit zajišťovací exekuci, když nebezpečí nedobytnosti bylo osvědčeno jen, pokud jde o společnost samu. Jeť zcela dobře myslitelné, že jmění osobně ručícího společníka značně převyšuje veškeré dluhy společnosti a je dosahu věřitelovu snadno přístupné, takže skýtá pevné záruky pro vydobytnost pohledávky u něho, třebaže je na společnosti samé již nevydobytna. Má-li tedy zajišťovací exekuce na základě exekučního titulu, nabytého proti společnosti, býti povolena přímo na jmění společníka osobně ručícího, musí býti osvědčeno, že vydobytnost pohledávky je také u něho podle Šu 370 ex. ř. ohrožena. Ovšem, kdyby zajišťovací exekuce proti společnosti byla bývala povolena, protože bylo osvědčeno, že je vydobytnost ohrožena nejen pro poměry společnosti, nýbrž také pro poměry jejích společníků, pak by zvláštního osvědčení pro zajišťovací exekuci proti těmto již třeba nebylo. Ale ani v tom není rozporu, neboť nezbytné osvědčení bylo by i tu o nich podáno, a to již napřed, takže právě již netřeba je podati znovu. Než o takový případ osvědčení proti společnosti, jež by bylo zároveň osvědčením proti společníkům, tu nejde. Zamítl proto rekursní soud nárok na zajišťovací exekuci právem.

Čís. 5412.

Rekurs proti rozvrhovému usnesení, opřený o důvody, zakládající se na obsahu přihlášky, kterou jest rozvrhový soudce povinen vzít v úvahu dle celého obsahu, jest přípustným (§ 234 ex. ř.), třebas důvody ty nebyly při jednání o rozvrhu stěžovatelem uplatněny.

Ručení hypotekárního dlužníka za dávku z majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.) jest pouze podpůrným.

Splátky na dávku z majetku nelze především započítávati na kvotu požívající zákonného práva zástavního na nemovitosti jakožto dluh tíživější (§ 1416 obč. zák.), jest je však účtovat rovnoměrně na všechny majetek dávkou dotčený.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, R I 885/25.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud prvního stupně eráru v přednostním pořadí přihlášenou pohledávku 5.998 Kč 60 h na dávce z majetku, knihovni věřitelce bance M. přikázal pak zbytky nejvyššího podání 8.500 Kč 85 h. Rekursní soud přikázal eráru v přednostním pořadí pohledávku na dávce z majetku, následkem čehož přikázal pak bance M. pouze 2.502 Kč 85 h. **Důvody:** Rekurs jest ospravedlněný, poněvadž stěžovatel právem vytýká nesprávné právní posouzení v napadeném rozvrhovém usnesení, pokud jím bylo vyhověno odporu vymáhajícího věřitele a knihovni věřitelky a pohledávka z dávky z majetku nebyla přikázána k zaplacení